FEL DE FEL

Joe Louis-junior are 17 ani și studiază dreptul la Universitatea din Boston. Un amănunt interesant: el n-a văzut niciodată un meci de box!

★

La Copenhaga a murit, în etate de 75 de ani, fostul fotbalist danez Sophus Nielsen care, cu ocazia Jocurilor Olimpice din 1908 de la Londra, a înscris 10 goluri în poarta Franței.

Performanța lui Sophus Nielsen a rămas unică în istoria meciurilor internaționale. (M. Bedrosian, Ploiești).

★

La Budapesta există un „Muzeu al sportului", cuprinzînd mii de cupe, medalii, diplome, cîștigate de-a lungul a zeci de ani de reprezentanții Ungariei la diferite competiții internaționale.

Cele mai vechi mărturii: diplomele cucerite de sportivii maghiari la primele Jocuri Olimpice ținute la Atena în 1896.

Meniul unor sportivi

Canotorul: 8+1 mititei, 4+1 castraveți, 2+1 vin+sifon

Parașutistul: Cutii cu conserve cu deschidere... neîntîrziată, ciuperci... comestibile

Țintașul: Cerb zburător în talere. Se poate servi în... genunchi, picioare, culcat

Iahtingmanul: Pește... finn

Transferomanul: Preparate de păsări. Aripioare, în special.

TITI GHEORGHIU-VASLUI

MAGAZIN Sportiv

Prof. dr. Iuliu Haţieganu – un mare animator al sportului universitar

Printre marile figuri de animatori ai sportului universitar din trecut, se numără, la loc de cinste, și cea a academicianului prof. doctor Iuliu Hațieganu din Cluj.

Despre unele din acțiunile duse de marele nostru savant de renume mondial pentru promovarea educației fizice în rîndurile tineretului studios, ne-a scris, în articolul de mai jos, maestrul emerit al sportului Albin Morariu:

★

Marele savant a fost un iubitor al sportului, al mișcării în aer liber. În calitate de rector al Universității din Cluj, a deschis anul universitar 1930—1931 tratînd, în discursul său inaugural, problema educației fizice universitare.

La începutul anului 1931, profesorul Hațieganu a trimis o adresă către toți profesorii universitari în vederea organizării educației fizice universitare, pentru a combate nepăsarea multor profesori față de sensul real al educației fizice — sursă inepuizabilă de sănătate și de echilibru moral.

În această adresă el arăta, între altele, că: **„introducerea educației fizice în universitate este o necesitate imperioasă. A motiva această necesitate, azi, cînd educația fizică este ridicată la rangul de problemă culturală și națională în toate țările și în toate universitățile conștiente de rolul educativ al acestei discipline, ar însemna să nu fim la curent cu progresul. Educația fizică este o disciplină științifică, avînd ca obiect omul în exercițiul tuturor funcțiunilor sale".**

Una din cele mai importante realizări ale profesorului Iuliu Hațieganu este prima **„Societate Medicală de educație fizică și sport din România"**, care a luat ființă în anul 1930. Această societate urmărea un dublu scop: pe de o parte trebuia să umple lipsurile educației medicale din acest domeniu, iar pe de altă parte să aducă un ajutor eficace vieții sportive, prin înființarea consultațiilor medico-sportive. Pe atunci, medicii părăseau facultatea fără să fi fost familiarizați cu problemele medicale pe care le ridică educația fizică.

În amintirea fiului său decedat, profesorul Hațieganu a început crearea parcului sportiv din Cluj, condus de gîndul că **„omagiul cel mai mare adus copiilor noștri dispăruți este de a face pentru copiii altora, tot ce am fi făcut pentru ai noștri".** La intrarea în parc și astăzi strălucește inscripția propusă de profesorul Hațieganu **„Pro patria est ludere dum videmur" („Se pare că ne jucăm, însă ne pregătim pentru a servi Patria").**

Din colaborarea strînsă cu profesorul Iuliu Hațieganu, sportivii au putut învăța că pentru a reuși în sport, se cere perseverență în muncă, cinste și sinceritate. Sinceritatea profesorului era proverbială. El nu ascundea dificultățile care se iveau de multe ori în practică, nu scotea în relief numai părțile strălucitoare, ci își recunoștea greșelile, căutînd să tragă învățăminte din analizarea lor.

Acest mare savant a fost un dascăl desăvîrșit, care întotdeauna a știut să trăiască aproape de tineretul sportiv, să-i înțeleagă năzuințele și greutățile și să-i sprijine.

În istoria sportului românesc numele profesorului dr. Iuliu Hațieganu va rămîne scris alături de al celor mai mari sprijinitori și promotori.

ALBIN MORARIU
maestru emerit al sportului

De vorbă cu „suporterul" Radu Zaharescu

De un lucru să fiți siguri. Cînd e vorba de fotbal, nici ninsoarea, nici ploile (cu trăznete) și nici măcar „ultimatumurile" soțiilor nu sînt în stare să-i rețină în casă pe Radu Zaharescu, Nicolae Patrichi sau Temistocle Popa. Îi veți regăsi — vă asigur — la „posturi", urmărind meciurile cu pasiune, încleștați într-o permanentă controversă.

— E o pasiune veche fotbalul, după cîte văd.

— Nu pot afirma că m-am născut cu... mingea în picior. Dimpotrivă, debutul meu ca jucător s-a produs destul de tîrziu. Prin anul 1950. Jucam în echipa de fotbal a formațiilor artistice C.C.A. alături de „stele" de prima mînă.

— ?!...

— „Stele artistice": Mircea Crișan, Frații Grigoriu, Horia Șerbănescu, Bimbo Mărculescu și alții. Și deși eram mulți comici în echipa asta, meciurile, te asigur, le luam foarte în... serios.

— În ce post... străluceai?

— Pe aripa stîngă. După un „sezon" foarte agitat, (punctat de cîteva „entorse") am hotărît, de comun acord cu familia, să mă transfer de pe teren în tribună, nu înainte, însă, de a obține insigna G.M.A...

— Alte pasiuni sportive, afară de fotbal?

— Voleiul. Și echipă preferată, tot... Rapid, bineînțeles.

— Deci la volei, suporter cu... jumătate de normă.

— Ba cu normă întreagă. Mai ales la meciurile pentru „Cupa campionilor europeni" am mai multe emoții decît la... premieră.

— Propun să facem un scurt popas la acest capitol: suporterul. Pasiunea lui arzătoare pentru sportul și echipa favorită îi dă și niște... drepturi, nu?

— Desigur. Și aici am un punct de vedere foarte precis: Suporterul nu trebuie să se limiteze la rolul de șurub în „mașina de încurajări" din tribune. El trebuie să coboare din tribună și, la momentul oportun, să-și spună cuvîntul în fața echipei pe care o iubește. Concret: eu și Colea Răutu am fost chemați acum vreo doi ani la o ședință a clubului Rapid, într-o perioadă cînd echipa de fotbal nu-și găsea cadența. Alături de alți vorbitori ne-am spus și noi cuvîntul, criticînd cu asprime jucătorii pe care în fond îi iubeam. Rezultatele s-au văzut. În următoarele meciuri echipa s-a redresat.

Mai contestă cineva dreptul lui Radu Zaharescu de a vorbi despre... fotbal? Fotografia de față vi-l arată pe Radu Zaharescu (lîngă el e Horia Șerbănescu) în postură de fotbalist... activ. Să nu ne cereți însă să vă spunem și... anul cînd a fost făcută fotografia...

— Da, da, confirmă Radu Zaharescu în fața cafelutei la care a fost invitat. Deși sîntem tus-trei compozitori, cînd e vorba de fotbal nu scriem toți în aceeași „cheie". Patrichi și Temistocle sînt cu Steaua, iar eu cu „Rapidul" (totuși). Radu oftează: pasiunea asta pentru giuleșteni m-a „costat" de multe ori. În armată pentru orice meci pierdut de Locomotiva trebuia să lustruiesc cizmele întregii companii, conform pariurilor. Ghinionul meu e că-i nimerisem pe giuleșteni într-o „pasă neagră", astfel că timp de vreo trei luni compania mea era dată mereu ca exemplu pentru „ținuta exemplară".

— E o pasiune veche fotbalul, după cîte văd.

— Nu pot afirma că m-am născut cu... mingea în picior. Dimpotrivă, debutul meu ca jucător s-a produs destul de tîrziu. Prin anul 1950. Jucam în echipa de fotbal a formațiilor artistice C.C.A. alături de „stele" de prima mînă.

— ?!...

— „Stele artistice": Mircea Crișan, Frații Grigoriu, Horia Șerbănescu, Bimbo Mărculescu și alții. Și deși eram mulți comici în echipa asta, meciurile, te asigur, le luam foarte în... serios.

— În ce post... străluceai?

— Pe aripa stîngă. După un „sezon" foarte agitat, (punctat de cîteva „entorse") am hotărît, de comun acord cu familia, să mă transfer de pe teren în tribună, nu înainte, însă, de a obține insigna G.M.A...

— Alte pasiuni sportive, afară de fotbal?

— Voleiul. Și echipă preferată, tot... Rapid, bineînțeles.

— Deci la volei, suporter cu... jumătate de normă.

— Ba cu normă întreagă. Mai ales la meciurile pentru „Cupa campionilor europeni" am mai multe emoții decît la... premieră.

— Propun să facem un scurt popas la acest capitol: suporterul. Pasiunea lui arzătoare pentru sportul și echipa favorită îi dă și niște... drepturi, nu?

— Desigur. Și aici am un punct de vedere foarte precis: Suporterul nu trebuie să se limiteze la rolul de șurub în „mașina de încurajări" din tribune. El trebuie să coboare din tribună și, la momentul oportun, să-și spună cuvîntul în fața echipei pe care o iubește. Concret: eu și Colea Răutu am fost chemați acum vreo doi ani la o ședință a clubului Rapid, într-o perioadă cînd echipa de fotbal nu-și găsea cadența. Alături de alți vorbitori ne-am spus și noi cuvîntul, criticînd cu asprime jucătorii pe care în fond îi iubeam. Rezultatele s-au văzut. În următoarele meciuri echipa s-a redresat.

— Mă gîndeam că poate n-ar fi fost rău ca „Rapidul" să fi avut o astfel de ședință și înaintea meciului — decisiv — cu Steagul roșu de la Brașov.

— N-ar fi pierdut jocul, te asigur. Și în nici un caz Dumitriu n-ar fi îndrăznit, cred, ca acolo pe teren să ne facă concurență nouă... artiștilor.

— Jucători preferați?

— Pele... Pele și iar Pele. Dintre-ai noștri, printre alții, Georgescu, Nunweiller III, Greavu și aripa Matelanu — Pircălab.

— Tot a venit vorba de „aripi". Spectatorii noștri ar dori să mai vadă la lucru o altă aripă celebră pe... scenă: Radu Zaharescu — Horia Șerbănescu...

...N-am primit răspuns la această întrebare. Mă gîndesc însă că în curînd va începe perioada de... transferări. Și atunci, n-ar fi exclus, poate...

GEORGE MIHALACHE

Culese la „mondialele" studențești de șah

● Au obținut pînă acum titluri de campioni mondiali universitari de șah următoarele echipe: U.R.S.S. (de 7 ori), Cehoslovacia (3), Bulgaria și S.U.A. (1).

● Regulamentul competiției prevede o limită de vîrstă superioară a participanților (27 ani), dar nu și una inferioară. Iată cum se explică prezența la Sinaia a unui jucător care nu a împlinit nici 13 ani: Jose R. Juan (Cuba), elev la o școală profesională din Havana.

● La concurs participă doi frați: C. B. Wood și R. B. Wood. Curios, ei joacă în echipe diferite... Primul e student la Cambridge și joacă în echipa Angliei, iar al doilea apare în formația Scoției, fiind student la Edinburg. Amîndoi sînt fiii cunoscutului gazetar șahist englez Baruch H. Wood.

● O mențiune specială la campionat s-ar cuveni studentului în geochimie Ghenadi Anohin (URSS). Pentru a ajunge la Sinaia el a străbătut aproape 12 000 km, venind din Kamciatka, unde pregătea pe teren lucrarea sa de practică.

● Pe mulți tineri participanți i-am văzut fumînd trabuc. Olandezul Van der Weide, bulgarul Radulov, englezul Lee... Să fie o modă? Nu. E darul delegației cubaneze, care a împărțit adversarilor țigări de foi din Havana.

● Lupta se dă nu numai pentru titlu, ci și pentru un loc cît mai bun în clasament. De pildă, șahiștii tunisieni aspiră la locul... 14, ca să întreacă cea mai bună performanță a lor de pînă acum (locul 15 în 1963).

● Michael Basman (Anglia) a sosit la Sinaia cu o extravagantă coafură de „pleios" Beatle. Dar s-a tuns după trei zile. Motivul? „Prea cald"... ne-a declarat Basman. Să menționăm că termometrul abia urcă aici peste 20°.

● G. Hodos, echipierul de la masa a doua a formației U.R.S.S., n-a putut sosi decît în seara zilei de miercuri, cînd se disputa runda a treia. Deși ultimul venit la campionat, el va fi cu siguranță printre primii în clasamentul individual. Hodos e de două ori finalist al campionatelor unionale.

Jean Girodoux despre sport

● Scandinavii au găsit un mijloc de a ridica temperatura la ei acasă: sportul.

● Există tot felul de epidemii; sportul este epidemia sănătății.

● Alergarea pe jos este pentru celelalte sporturi ceea ce este geometria pentru celelalte științe.

● Acela care, fugind după Atalante, a cules niște mere de aur, a plecat amator și s-a întors profesionist.

● Chestiunea amatorismului și profesionismului nici nu se mai pune în Statele Unite. Americanii au suprimat noțiunea de amator, ca și în afaceri, în artă, în odihnă. Un american este profesionist pînă și în calitatea de american. Un amator american este acela care și-a ales profesiunea de amator.

ANQUETIL... POMICULTOR!

Celebrul ciclist francez Jacques Anquetil, de 5 ori cîștigător al Turului Franței, a împlinit 31 de ani. Ceea ce pentru un sportiv de performanță nu e chiar puțin... De aceea, el și-a anunțat intenția de a concura, la anul, pentru ultima oară, în „Turul Franței" și de a se retrage apoi din activitatea competițională.

Anquetil, care înainte de a deveni o vedetă a ciclismului, se ocupa de cultivarea căpșunilor, vrea să devină din nou pomicultor.

TALISMANUL

În pauza meciului pe care l-au susținut la Soligno (Italia) cu echipa locală, fotbaliștii de la F. C. Cortona n-au intrat în cabine spre a se odihni, ci au început să caute cu disperare pisica lor neagră, „Chico", aducătoare de noroc. Toată pauza au căutat-o, descoperind-o într-un tîrziu pe un acoperiș, de unde au dat-o jos după alte eforturi.

„Chico" a fost așezată, ca de obicei, lîngă poartă, iar jucătorii de la F. C. Cortona au reușit să întoarcă rezultatul — de la 0—2 la 4—2! Deh, nu e „Chico" talismanul lor?

După meci aveau să constate că pisica era... falsă. Veritabila „Chico" își găsise un loc comod în bucătăria clubului Soligno...

400 756,960 kilometri pe jos!

Recent, cu prilejul unei vizite în Iugoslavia, l-am cunoscut pe Sofronie Starcovici, care deține un record demn de invidiat: 300 000 kilometri alergați pe jos!

— Parcurg în jur de 40 de kilometri pe zi...

— E o performanță. Mai ales dacă ne referim și la vîrsta dv.

— Ați citit în ziare că am 50 de ani? Așa sînt ziariștii: exagerează uneori. Abia am împlinit... 49.

— Și continuați să adăugați noi kilometri la cei peste 300 000 pe care, după cîte am aflat, i-ați străbătut pînă acum?

— Da! Doresc să stabilesc un record original: să parcurg 400 756,960 de kilometri, ceea ce reprezintă de 10 ori înconjurul pămîntului pe la Ecuator. Pentru aceasta îmi mai trebuie, desigur, cîțiva ani. Dar, pînă la pensie...

AUREL CRIȘAN

De ani de zile, aruncătorii noștri de greutate obțin doar rezultate în jurul a 16 m.

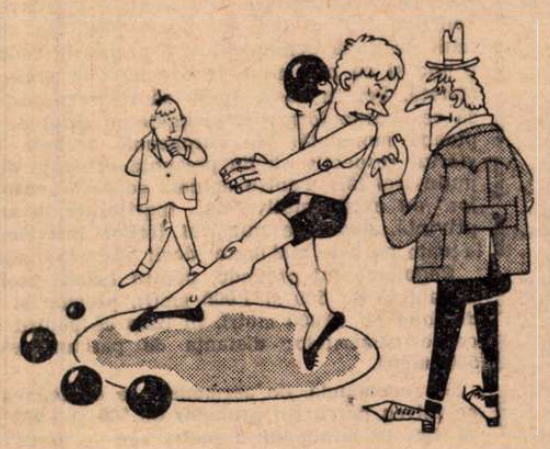

— De ce nu progresați? Aveți doar toate înlesnirile.

— Ce înlesniri? Nu vezi cîte... greutăți ne stau în față?

Desen de: AL. CLENCIU

POȘTA MAGAZIN

CONSTANTIN BUZATU, BUCUREȘTI. — În 1955, cînd a jucat pentru prima oară în categoria A, Progresul a folosit în majoritatea meciurilor următoarea formație: Cozma — Gică Andrei, Paraschiv, Soare — Tănase, Știrbei

— Fusulan, Smărăndescu I, Ozon, Cacoveanu, Blujdea. Progresul a realizat atunci o performanță remarcabilă: locul III! Acum i-ar fi prins bine și locul ...12!

V. ZBARCEA, BRĂILA. — 1) Brăila a avut, în urmă cu 25—30 de ani, o echipă în categoria A la fotbal: Dacia Unirea, devenită apoi F. C. Brăila. 2) Dincă Schileru este antrenor federal. Un timp a profesat avocatura. Și acum e bun de... gură! Dar și de treabă totodată!

ANDREI MANEA, BRAȘOV. — 1) Fotbaliștii au apărut pentru prima oară cu numere pe tricouri cu prilejul finalei Cupei Angliei din 1933. Ei erau numerotați de la 1 la ... 22. Măsura a stîrnit multe discuții, astfel că au trebuit să treacă 6 ani pentru a fi adoptată definitiv. 2) Viteza maximă realizată pe bicicletă (cu antrenament mecanic):

204,778 km pe oră (56,94 m pe secundă). Performanța a fost stabilită la 19 iulie 1962 de francezul Meiffert.

ȘTEFAN PĂUNESCU, COMUNA BERCENI. — 1) Glanczman a jucat aripă dreaptă la C.A.O. — 2) Lăzăreanu, fostul portar al echipei Dinamo București în primii ani de existență ai acestei formații n-a mai activat în ultimul timp pe linie sportivă. În urmă cu 4—5 ani a antrenat o serie de echipe de categorie inferioară. De-atunci însă...

MARIN DANCU, ORAVIȚA. — Nu avem o astfel de statistică. Ne amintim însă că, în primăvară, într-un meci de cupă din Cehoslovacia, una din echipe, S. C. Marek, conducea la un moment dat cu 3—0, iar Slavia Praga a egalat din trei lovituri de la 11 metri.

DIONISIE CRUDU, COMUNA HARVINA. — 1) H. Conolly, recordmanul mondial la aruncarea ciocanului are mîna stîngă cu cîțiva centimetri mai scurtă decît cea dreaptă. 2) Sonia Iovan este antrenoare la Clubul sportiv școlar, iar Elena Leuștean este asistentă la I.C.F.

ION POȘTAȘU
desene de
NEAGU RĂDULESCU